

ud fra, at Byrden ved Pengetilskudet godt gøres Kontinuerne ved Hjælp af den nye Stat!

Indlertid erkjender man, at Paragrafen i den Redaktion, i hvilken den forelaa i Fjor fra Udvalgets Side, var noget misvisende, forsaavidt den kunde bringe paa den Tanke, at det ikke blot var Meningen at indrømme nedsat Betaling, naar Indlæggelse fandt Sted, men ogsaa at paalægge Kommunerne en Pligt til at skaffe Plads i Sygehus for Sygekassernes Medlemmer. Da det maatte erkjendes at ligge udenfor denne Lovs Op-gave at fastsætte Regler derom eller stærpe, hvad der i saa Henseende ifølge den øvrige Lovgivning er Pligt, har man derfor nu vel foreslaaet Optagelsen af en Paragraf om dette Forhold, men dels ved en forandret Redaktion, og nogle mindre indgribende Realitetsændringer, dels ved at udlette den da foreslaaede Paragrafs 2det Stykke (om en Pengenhjælp til Sygekasserne, hvor der ikke var let Afgang til Sygehus) givet den en saadan Begrænsning, at den formentlig nu heller ikke for Amternes Bedkommende kan vække større Betænkelighed, medens der dog vedblivende ved den vil ydes Sygekasserne en vigtig og betydningsfuld Hjælp.

Forslagets § 10 (ev. § 11) er i den nu foreliggende Affattelse i væsentlig Overensstemmelse med Udvalgets i Fjor udtalte Ønske. Udvalgets Flertal finder imidlertid Anledning til at foreslaa en Ændring vedrørende det næstsidste Stykke, gaaende ud paa, at den der fastsatte Norm for Tilveiebringelsen af Frikjørlerne bliver fakultativ for Kommunerne.

Forslagets § 13 har optaget de fleste af de ikke saa væsentlige Ændringer, som Udvalget i Fjor foreslog ved denne vigtige Paragraf. Udvalget foreslaar nu kun 3 Ændringer til den. Den første er en lidet væsentlig Ændring, sigtende til at hæve en Uklarhed. Den anden gaar ud paa at gjøre det muligt for Sygekasserne at bestemme, at de gifte Koner, som ere Medlemmer, ikke skulle have Pengenhjælp eller kun en ringere, naar tillige deres Med-

lemstkontingent bliver forholdsbvis mindre. Man antager, at en saadan Frihed for Sygekasserne er naturlig og ikke gaar videre, end efter Forholdene forsvareligt. Den tredje Ændring endelig gaar ud paa Tilføielse af den i Fjor foreslaaede, men ikke af Regjeringen optagne Regel, at Kasserne kunne fastsætte deres Ydelser paa en fra det Normale afvigende Maade, naar den samlede Hjælp ikke derved bliver ringere, og iøvrigt Omstændighederne anbefale Afvigelsen. Udvalget maatte vedblivende finde, at der er Grund til at indrømme Kasserne denne Frihed, som under de fastsatte Betingelser heller ikke kan skjønnes at være forburden med nogen Mislighed.

Ved § 16 (ev. § 17) maatte man, ligesom i Fjor, holde for, at det ikke bør gøres til Pligt, men kun tillades Kasserne at yde Hjælp i almindelige Varseltilfælde.

Ved § 17 skal Flertallet af de ikke optagne Ændringer, som det i Fjor foreslog, kun fastholde, at den i Paragrafens 2det Stykke fastsatte Grænse for Ydelsen kontinuerer til at omfatte af Hjælp, ikke blot Pengenhjælp. Den saaledes forandrede Regel vil ganske vist være ensbetydet med Udelukkelse af Kassen. Men det Gaarde, der kan ligge heri, kan ikke afbødes af Sygekasserne, hvortil det, at Udelukkelsen er usforskyldt, kan tages i billig Betragtning ved Fattigforførgelsen.

Forslagets 5te Affnit (§§ 18-24) tilfredsstiller i sin nuværende Skikkelse i alt Væsentligt. Foruden den alt omtalte Tilføielse i § 24 foreslaar man kun i § 19 et Indskud, der sigter til at gjøre det naturligt at anvende eventuelle Overskud udenfor Kasserne nærmeste Diemed, men uden at Bedkommende udelukkes fra at kræve saadanne Betingelser herfor, at Muligheden af Misbrug udelukkes.

Med Hensyn til de af mig (Schlegel) som Mindretal stillede særlige Ændringsforslag henviser jeg til, hvad jeg ifjor har anført i Udvalgsbetænkningen, men finder Anledning